

ÖLÜM İLANLARI

Dr. Ferruh N. Ayoğlu

Sıcak bir Ağustos sonuydu. Gitme zamanıydı. Gittim.

Bir bilmece bırakmıştım giderken. Şehir isimleri vermiştim, 9 tane; Ankara, Balıkesir, Kahramanmaraş, Kırıkkale, Kırşehir, Ardahan, Muş, Ordu, Hakkari. Ortaklaştıran neydi bu şehirleri? Şimdi gelelim “giderayak bilmece”nin yanıtına.

Ortaklaştıran bu şehirleri, bir ölüm ilanıydı arkadaş. Dokuz “şehrimiz”den, dokuz “insanımız”. Öyle hesapta filan yokken, düşünmemişken ölümü, öldüler bir arada. Hain bir pusu aldı onları elimizden. Kayıp gittiler avucumuzun içinden. Çoğumuz unuttu çoktan isimlerini. Hatta belki de hiç bakmamıştık bile zaten isimlerine.

Böyle değil midir arkadaş? Her hain pusu, bir ateş düşürür yüreğimize, beynimize. Ve düşürürken ateşini her hain pusu, unutturur bir öncekinin ateşini, gömerek tarihin derinliğine. Kim bilir, belki de “unutmalarımız”dır asıl sorunumuz.

Ölüm ilanları ilginçtir gazetelerin. Bazen, farklı kişiler, farklı adlarıyla aynı ilanda bir araya getirir farklı şehirleri, bazen, tek bir kişi, farklı ilanlarda bir araya getirir farklı kişileri. Ne ilginçtir ki, bazen, insanlar belki de hiç tanışmadıkları bir insan için ölüm ilanı verir gazeteye; ölenin yakını ile “paylaşmak” adına.

Baksana arkadaş, tam da oturmuş yazarken yazımı, yeni haber düştü internet sitesine. Çukurca’dan bahsediyor; Hakkari’nin ilçesi. Hatırladın mı? Hani üç ilçesi olan, denizden yüksekliği 1720 m olan. 24 ölüm haberi. 18 de yaralı diyor. Sağ kurtulup da annesini arayan asker “daha çok” demiş. Büyük ihtimal değişecek sayılar.

Bak bakalım şimdi arkadaş, kaç şehir gelecek bir araya ölüm ilanında.

Yorulmayayım dersin eğer, şimdiden belli olmaya başladı bile şehirler: Konya, Yozgat, İstanbul, Adana, Çorum, İskenderun, Isparta, Sakarya, Aksaray, Ağrı, Gaziantep, Aydın, Samsun, Ankara, Kahramanmaraş, Kocaeli, Kırklareli, Sinop, Bilecik, Elazığ...

Biliyorum, yüreğin sıkıldı şimdi bilmecenin yanıtına da, habere de arkadaş. En iyisi değiştireyim konuyu. İki “farklı” ölüm ilanı vereyim sana; gazetelerin ölüm ilanları sayfasında bulamayacağın.

İki gün önce Yeni Adım gazetesinde verildi haber. Biliyorsun, Bartın’ın Amasra ilçesi var. Güzel mi güzel bir köşesidir yurdumun. Amasra’nın bir köyü var, adı Gömü. TTK, Gömü’deki 7 ayrı ormanlık alanı “kömür çıkartmak ve maden tesisi kurmak” için devralmış Orman Bölge Müdürlüğü’nden. Sonra da, denilenler doğruysa eğer, alelacele devretmiş aldığı arazileri HEMA’ya; 185 bir 708 metrekare.

Ölecek ormanlarımız. Doğamız yok olacak. Tıpkı, bina yapmak için, yürüyüş yolu yapmak için yok ettiğimiz tepelerimiz gibi. Sonra da doğal görünsün diye şelaleler yapılacak. Kim bilir, belki de günün birinde, suni ağaçlar koyulacak yok edilenlerin yerine, hayvan heykelcikleri gibi. Ve biz, alıp çocuklarımızı elimize gezmeye

götüreceğiz. Suni ağaçlar üzerinden anlatacağiz çocuklarımıza, “hey gidi hey” diyeceğiz, “biz var ya, senin yaşındayken bu ağaçların gölgesinde otururduk”. Ama onlar, çocuklarımız, anlamayacak ağaçların yemiş verdiğini aslında.

İyisi mi arkadaş, Amasra’ya gitmeli ilk fırsatta. İyice bir gezmeli. Hatta fotoğraf çektirmeli bolca. Yarın bakar bakar ağlarımız halimize.

İkinci ölüm ilanı Samsun’dan; Arena gazetesinden. Başlık “Satılık Aile Sağlığı Merkezi”.

Girişimci doktorlarımızdan altısı, satın alıp, borçlanıp, donatmışlar bir güzel; yazılanlar doğruysa eğer yaklaşık 1 milyon lira masraf yapmışlar: “Atakum Türk İş Aile Sağlığı Merkezi”. Üç katta 24 oda, 750 metrekare kapalı alan. Açılışını Samsun’u ziyaretinde Sağlık Bakanımız yapmış, “bu merkez prototipimizdir” demiş, örnek göstermiş.

Sonrası mı? Sonrası arkadaş, satılık şimdi.

Tam da sonlandıracaktım yazıyı arkadaş, bak ne geldi başımıza. Van’da deprem haberi altüst etti hayatımızı.

Biliyorum, hepsini silip depremi yazmalıyım. Amma velâkin, sonraya bırakalım depremi yazmayı.

Neden dersin arkadaş, haberler karışık, her kafadan bir ses çıkıyor neredeyse. 600’ü buldu ölenlerin sayısı. Mucize kurtuluş haberleri sevince boğsa da yüreklerimizi, acımız kocaman bir yürek yangını.

En iyisi arkadaş, bir sonraya bırakalım depremi yazmayı. Acıyı olgunlaştıralım biraz. Yaşadıklarımızı görelim, düşünelim iyice bir.

“Sınanmak için olduğu düşünöldüğünde depremi yaşayan insanların bu imtihanı verdiklerini, şimdi imtihan sırasının geride kalanlarda olduğunu” söylemiş Diyanet İşleri Başkanımız; “Depremleri, bu tür afetleri, musibetleri sadece bizim sismologlarımızın, deprem uzmanlarımızın fay hatlarıyla izah etmesi, elbette bilimsel olarak böyle izah edilecek, ama sadece buraya indirgemek ve hele hele bunları tesadüflere bağlamak yani o fay hatlarındaki hareketliliği bile bir gelişigüzel tesadüfe bağlamak, sadece doğa kanunlarıyla izah edip geçiştirmek, biraz zihin tembelliğinden kaynaklanıyor. Bu fiziğin ötesinde bir metafizik yorum yapamamaktan, eşyanın hakikati üzerinde düşünmekten biraz kaçmaktan kaynaklanıyor.”

Kalemin sığağıyla dalmayalım yazıya.

Ekim-2011

İnanış Gazetesi, Zonguldak